

Slavení posvícení

Dříve asi týden před posvícením se roznášely koláče, těm příbuzným, kteří se zvali na slavnostní oběd. S jistotou mohu říci, že to bylo do počátku druhé světové války. Dnes se host pozve dopisem, nebo vzkazem, telefonem ap. Pozvaní hosté s domácími se zúčastnili bohoslužeb a pak byli pohoštěni dobrým obědem, většinou to byla husa, kachna, knedlíky, pivo, kořalka, černá káva, koláče, cukroví. Domů se dávala výslužka; řízek, kousek masa, bábovka, koláče. Jak a kde měli možnost darovat. V dnešní době posvícení není nic slavnostního, snad že se upeče nějaké cukroví a něco se popije. Jinak lidé na vesnici dobře jedí každou neděli. Výslužka se také ještě dává. Při návratu z posvícení se říká: Ochutnej, je to přinesené přes kořeny. I když třeba návštěva se vykonala autem, či jiným dopravním prostředkem.

Památka zesnulých

Poněvadž svátek Všech svatých není nyní zasvěcen - vozí se na hřbitovy na hroby zesnulých kytice, věnce, svíce předcházející neděli. Na každém hřbitově je záplava různých ozdob ze smrčí, květů, umělých i pravých, na každém snad hrobu svítí svíčky, nebo lampičky. Dojemné je jít večer kolem hřbitova. Desítky světílek bliká^{jí} do tmy. Málokdo však z těch, kteří zapalují na hrobech svíčky, ví, proč a co znamená hořící svíce. Křesťané věří, správněji hořící svíce si připomínají nehasnoucí víru v Krista a víru v nesmrtelnost lidské duše^{věčný život}. To však jsou otázky více pro teology, ne pro podchycení zvyků.

Procesí do polí

se kanala brzy na jaře, byl to vlastně církevní obřad, prosyba za dobrou úrodu. Je možno o tom nalézt v každém starším zpěvníku před 2. sv. Válkou. Průvodu se zúčastnili všichni věřící, kteří tu neděli přišli do kostela. Za zpěvu prosebných nábožných písní se procházelo cestou kolem polí a končilo se zase v kostele - požehnáním.

Boží Tělo

Slavnost Božího Těla byla vlastně slavnost celé vesnice.

Na návsi u kostela byly postaveny tři-čtyři oltáře, ozdobeny čerstvě nařezanými břízkami a spoustou květin. Pře 60 lety v naší farnosti se ještě střílelo z hmoždířů. Podle zápisů v kronice byly čtyři. Kanonýr s pomocníky, chlapci musel být čilý a vše mít dobře připraveno. Určitou dávku střelného prachu, bytelnou dřevěnou zátku a ucpávku. Hmoždíře musel mít naládované vždy za ten čas, nežli průvod po určitých modlitbách a zpěvu přešel od oltáře k oltáři. Tedy jak přistoupil kněz k dočasnému oltáři musely padnout rány z hmoždířů. Za celý obřad Božího Těla, oslavy venku vystřelili 3 X po 3 nebo po čtyřech, podle toho kolik bylo kanonů, ran.

Dodnes zůstalo pořekadlo: Bylo tam ran jak o Božím Těle!
Za mého mládí se již nestřílelo, ale "kanony" se zachovaly.

V kostele na hlavním místě seděli představení obce, starosta, řídící a jiní páni, kteří v obci rozhodovali, pak v doprovodu, pod dozorem učitelů žáci místní školy a vždy plný chrám věřících, i těch tak zvaných hodobožových návštěvníků, kteří přišli se podívat na okazalost. I od těchto slavností církev katolická upustila. Konají se skromně v kostele, bez nějaké velké okazalosti.